

PROLOG

Křižník typu Longbeam vklouzl do soustavy Nefitifi hladce a tiše jako ostrá jehla pronikající černou látkou. Před několika miliony let jedna hvězda této dříve dvojhvězdné soustavy explodovala a zanechala za sebou mlhovinu neobyčejného rozsahu. Mezi planetami se táhly stopy tmavě fialových a tmavě modrých plynů, radioaktivních a neprůhledných, které celou soustavu skrývaly ve vířící mlze. Tuto mlhu v minulosti využívalo mnoho pašeráků. Jediové se nyní domnívali, že ji využívají i Nihilové. Bylo to poslední místo, kde se mohli ukrývat.

„Nějaké signály?“ zeptala se mistryně Indeera Stokes svého padawana.

Bell Zettifar vedle ní zavrtěl hlavou. „Nic. Na všech frekvencích. Venku je naprostý klid.“

„Ale neměl by být.“ Mistryně Nib Assek kroutila hlavou a její šedé vlasy se stínem, v němž stáli, barvily do stříbrna. (Když Longbeam letěl na poloviční výkon, aby na sebe neupozorňoval – tak jako nyní tento –, osvětlení se odpovídajícím způsobem ztlumilo.) „Pašeráci zbraní tuhle část vesmíru používají už dlouho. Člověk by čekal majáky, označený náklad v asteroidech, něco takového. A místo toho... nic.“

Bell kmitl očima k druhému padawanovi, Wookieemu Burryagovi, který stál po boku mistryně Assek. Jejich společný pohled potvrdil, že chápou, co tím mistryně naznačuje: soustava Nefitifi byla až *příliš* tichá. Nenalézt zde žádnou aktivitu bylo jako přistát na Coruscantu a najít ho opuštěný: jasný důkaz, že něco není v pořádku.

To mohlo znamenat jediné: Nihilové jsou blízko.

„Určitě používají tlumiče,“ řekl Bell mistryni Indeeře. „Satelitní nebo palubní.“

„Předpokládám, že palubní. To brzy zjistíme.“ Jeho mistryně pokrčila rameny a tholothianská chapadla se jí zavlnila na zádech. Bell cítil, jak kohortou Jediů na palubě projelo chvění očekávání; Síla je varovala před tím, co se chystalo. Mistryně Indeera položila ruku na jílec světelného meče. „Ostatní Longbeamy hlásí podobné údaje – nebo jejich nedostatek. Nihilové musejí být velmi blízko.“

Konečně akce. Příležitost střetnout se s Nihily. Bell si to přál – *potřeboval* to – od chvíle, kdy ztratil svého bývalého mistra Lodena Greatstorma. Ne kvůli pomstě. To by Greatstorm nikdy nechtěl. Ale kvůli vědomí, že udělal něco, *cokoli*, aby se postavil zlu, které připravilo jeho mistra o život. Zdálo se, že Nihilové jsou už poraženi – a mistryni Avar Kriss chybí jen krůček k zajetí jejich vůdce, Oka –, ale Bell ani zbytek galaxie nemohli mít klid, dokud toto nebezpečí nebude navždy zažehnáno.

Debakl na Republikové výstavě před několika měsíci mohl důvěru v Republiku – a v Jedio – nenapravitelně poškodit. Místo toho však byli Nihilové na útěku. Nastal obrat. Celá tato část galaxie bude brzy opět v bezpečí.

Až všichni ostatní získají zpět svou sebedůvěru a jistotu, možná se to podaří i Bellovi.

Longbeam proletěl dalším hustým zlatým oblakem plynů. „Jsou nad námi,“ řekla mistryně Indeera jako první. „Máme je téměř přímo nad hlavou.“ Burryaga souhlasně zavrčel.

Lodní senzory se téměř okamžitě rozblikaly, ale skutečné varování k nim přišlo prostřednictvím Síly. Bellovy smysly se zостřily, svaly se mu napjaly. Připravenost ho vyburcovala na všech úrovních.

Už je to tady, pomyslel si a vyhlédl z kokpitu. Když Longbeam vystoupal výš, temné vířící plyny mlhoviny zprůsvitněly a odhalily břicho nihilské lodi. Bell si představil varovné houkání na můstku té lodi, zběsilý shon, zatímco se nepřítel připravoval k boji – protože v tuhle chvíli už Nihilové jistě pochopili, že sem Jediové přišli bojovat.

Ale Jediové byli k boji připraveni od chvíle, kdy opustili Maják Hvězdovit, a ten okamžik konečně nastal.

Za mistra Lodena, pomyslel si Bell, *a za to, aby nikdo jiný netrpěl v rukou Nihilů tak jako on.*

Počáteční průnik na palubu byl připraven přesně pro tento okamžik: mateřská loď skupiny Jediů uchopila nihilskou loď do svého tažného paprsku a pevně ji držela, zatímco Longbeam, na kterém byli naloděni Bell a jeho kolegové, se pod úhlem připojil k jedné přechodové komoře a zablokoval několik dalších. Zadokování – hrubé, nevyvážené, násilné – otřáslo celým plavidlem, ale tým zůstal pevný a ostražitý a jako jeden muž rozpoznal okamžik, kdy vibrace naznačily průnik do trupu.

„*Za světlo a za život!*“ vykřikla mistryně Assek a pak se vrhli do útrob nihilské lodi.

Bell málokdy cítil, že by ho Síla provázela tak mocně jako ve chvíli, kdy se řítíl vpřed do planoucí smršti blasterové palby, která je mjíjela tak těsně, že cítil její žár. Bellův dech naplnila vůně ozonu. Přesto čepel jeho světelného meče odrážela každý výstřel blasteru tak hladce, až se zdálo, že se pohybuje sama a zaměřuje se zcela bez Bellova úsilí, vyjma zuřivého soustředění. Všude kolem sebe viděl moře beztvarych a bezduchých masek – střílející, pobíhající a bojující Nihily – a proti nim postupující Jedie, rychlé a jisté.

„*Ted!*“ křikla mistryně Indeera do bojové vřavy a potvrdila varování Síly, které všichni cítili. Bell se přikrčil za kovovou traverzou, aby ho na několik vteřin ochránila, než si připne dýchací přístroj. Sotva to udělal, ozvalo se z větracích otvorů varovné zasyčení svědčící o tom, že Nihilové nasadili svůj jedovatý plyn.

Pozdě, pomyslel si spokojeně Bell. *Ted' je zase řada na vás přijít s něčím pozdě.*

Mistryně Indeera vedla útok ke strojovně nebo k tomu, co ji na ledabyle a náhodně poskládané nihilské lodi mohlo připomínat. Bell s Burryagou se zařadili přímo za ni. Na mistryni Assek bylo, aby Nihily zadržela u přechodové komory; Bell měl za úkol tuto loď paralyzovat.

I za rychlého běhu Bell poznal, že loď je až nebezpečně zchátralá; vnitřek byl ponurý, potmělý a přísně praktický. Co mohlo někoho přimět, aby žil právě takhle? Aby se přidal k Nihilům, viděl nekonečnou bolest a zkázu nevinných lidí v bezpočtu soustav – a kvůli čemu? Kvůli životu na temné, zatuchlé lodi plížící se po okrajích vesmíru jen s jiskřičkou naděje na potenciální budoucí bohatství, které poskytne nějaké světlo – kvůli něčemu, co žádný život nebyl.

Úvahy zabraly jen malou část Bellova vědomí. Hloubat nad nimi mohl později. Teď měl dokončit svůj úkol.

Zelený plyn naplňoval chodby jedovatým oparem, vůči němuž zůstávali Jediové díky svým dýchacím přístrojům imunní. Plyn však způsobil, že Bell dveře před sebou napřed vycítil, než uviděl. Mistryně Indeera s Burryagou je museli vycítit také, protože se prudce zastavili ve stejný okamžik.

„Neměli bychom zaklepat?“ zeptal se Bell. Burryaga nad tím příšerným vtípem záupěl.

Mistryně Indeera jednoduše zarazila čepel světelného meče do uzamykacího mechanismu dveří. Na několik okamžiků, než dveře povolily, jim rozžhavený svit tavícího se kovu ozářil tváře bledě oranžovým světlem. Dveře se trhaně otevřely a odhalily jen základní posádku, většinou mladou a neozbrojenou, až příliš ochotnou se vzdát.

Bellovi pomáhalo vědomí, že nebude muset brát další životy. Co bylo třeba udělat, udělal – ale bolest, kterou cítil kvůli tragické ztrátě Lodena Greatstorma, zůstávala stále živá. Mohla ho postrčit nebezpečným směrem. Místo toho se spokojil s jejich dopadením, ničím víc.

Učil jste mě dobře, mistře, zavzpomínal Bell na muže, kterého neustále nosil v myslí.

Jakmile obklíčili zajatce, Burryaga zvědavě zavyl.

„Ano, také se mi ta posádka zdá malá,“ dodal Bell. „Myslíš, že pronásledování Oka Nihilů maršálkou Kriss jimi natolik otřásl? Možná teď

mají stovky dezertérů, nebo dokonce tisíce.“ Nelíbila se mu představa, že by Nihilové unikli spravedlivému trestu za zvěrstva, která už napáchali, ale nejdůležitější bylo, aby ta zvěrstva přestala. Pokud by cenou za záchranu tolika životů bylo několik nihilských dezertérů bez trestu, budiž.

Přešli jsme do útoku, říkal si Bell v duchu. Přehráli jsme Nihily v jejich vlastní hře. Tohle jsme udělali pro vás, mistře Lodene, a pro všechny ostatní, kteří trpěli jako vy –

Bell na to nedokázal ani myslet.

Burryaga si Bellovy chvilkové nepozornosti zřejmě nevšiml, za což byl Bell vděčný. Místo toho velký Wookiee potřásl hlavou a zavrčel.

„Jistě, bylo to snadné,“ souhlasil Bell. „Ale neřekl bych, že to bylo až příliš snadné. Nemá smysl si nad tím lámat hlavu, když se Nihilové konečně hrouťí.“

Přinejmenším v tom s ním Burryaga zcela souhlasil.

Regald Coll měl větší smysl pro humor než většina Jediů. Alespoň mu to říkali ne-Jediové. Většina ostatních členů řádu s tím však nesouhlasila.

Nebo, jak tvrdil Regald, prostě neměla dost smyslu pro humor, aby ocenila ten jeho.

„Tak jak je to s tou vaší bouřkovou terminologií?“ zeptal se svých nejnovějších vězňů, dospělé ženy s divokýma očima jménem Chancey Yarrow a mladé dívky, která se představila jen jako Nan. „Všichni máte být jedna velká Smršť, ale každá skupina se ještě dělí na Bouře, Hromy a Mraky. Kam až to sahá? Jeden Nihil sám za sebe je, co já vím, Mírně zataženo?“

Zajatkyňe byly dopadeny poblíž nihilské flotily v soustavě Ocktai při jednom z mnoha simultánních útoků na Nihily. Nebylo však jisté, jestli jejich loď k té skupině patří, a nejprve si myslel, že ženy jen vyslechnou a propustí. Nan však na prvního Jodie, kterého zahlédla, vytáhla blaster. Následovala kontrola totožnosti a odhalení její skutečné příslušnosti.

Nan zuřila, když ji odhalili. Naproti tomu tvář Chancey Yarrow zůstávala naprosto netečná. „Nejste tak vtipný, jak si myslíte,“ odvětila.

„Nejspíš ne,“ souhlasil Regald, „protože já si myslím, že jsem k popukání, a ve skutečnosti takhle vtipný není nikdo.“ Bavit se vlastními vtipy mu úplně stačilo.

„Už nejsem Nihilka,“ řekla Nan. Ta slova zněla divně – jako by se do jejich vyslovení musela nutit. „Děláme pro...“ zarazila se, když si všimla své spoléčnice. Ledový pohled Chancey Yarrow by dokázal zmrazit lávu. Regalda napadlo přidat k tomu bouřkovému tématu vtípek o „sněhové bouři“, ale pak si to rozmyslel. „Děláme na sebe,“ dodala nakonec Nan. „Už několik měsíců u Nihilů nejsem.“

„Příhodné načasování,“ poznamenal Regald. „A kdoví? Třeba mluvíte pravdu. Ale budete to muset dokázat, než vás pustíme.“

Gaze Electric mezitím odpočívala v klidném prostoru mezi soustavami daleko od všech bitev s Jedii. Nikdo na palubě se ani neobtěžoval sledovat jejich současné aktivity, natož aby se namáhal letět bránit své druhy. Místo toho se zdálo, že se na lodi neděje nic až na nahodilou a běžnou údržbu. Rozhodně nikdo nevěnoval pozornost Thaye Ferr – pouhé asistentce, ne bojovnici –, když kráčela jejími dlouhými chodbami.

Thaya byla lidská žena středního věku a nevýrazného vzhledu: rovné hnědé vlasy stažené do praktického culíku, obyčejná standardní kombinéza, žádná výrazná hodnost, žádná maska, žádná zbraň. V ruce nedržela nic zajímavějšího než obyčejný datapad. Právě tento datapad ji dovedl ke vchodovým dveřím kajuty Ithorianky. Thaya zazvonila, a než se dveře otevřely, naaranžovala si na tváři prázdný, nezúčastněný úsměv.

„Dobré ráno,“ pozdravila Thaya s bezduchou veselostí droida. „Jistě vás potěší, že pro vás Oko Nihilů našlo nové místo, které se ideálně hodí pro váš talent. Podrobnosti jsou zde.“ Podala Ithoriance malou datakartu a mluvila dál, aby Ithorianka nestačila nic říct. „Dnes ve třináct hodin se prosím hlase k transportu v hlavním doku. Děkuji!“

S tím Thaya odkráčela, nepřestávala se usmívat a nenechávala žádný prostor k námitkám, vděčnosti nebo vůbec nějaké odpovědi. Ithoriančina reakce byla irelevantní. Poslechně, což znamenalo, že opustí loď o několik dní dříve než její ithoriánský partner. Odchodu toho Ithoriana si nesměl nikdo povšimnout – a zbavit se hlavní osoby, která by si povšimla, tomu napomáhalo.

Sloužilo to i jiným účelům. Ale k těm se Thaya vrátí, až dokončí první sadu rozkazů k přeložení.

Jakmile skončila, spěchala zpátky na můstek *Gaze Electric*. Za Okem. K samotnému Marchionu Roovi.

Seděl v kapitánském křesle a studoval hlášení. Thaya poznala, že obsahují podrobnosti o útocích na jiné nihilské lodě – plavidla loajální Lourně Dee, a tudíž podle jejího názoru už sotva nihilská –, a věnovala jim takovou pozornost, jakou si Ro od ní přál, tedy žádnou. Místo toho stála opodál a trpělivě čekala, až si jí všimne.

Někteří na můstku se na Thayu Ferr usmívali a ona věděla proč. Nebyla mocná hráčka, jen někdo, kdo Marchionu Roovi dělal poslíčka.

Mnozí lidé podceňovali, kolik se toho při poslíčkování dalo zjistit nebo jak moc mohl vůdce záviset na někom, kdo se staral o takové všední, triviální záležitosti.

Thaya Ferr viděla věci jasněji.

„Jsou ta přeložení hotová?“ promluvil na ni nakonec Ro.

„Ano, můj pane. Další rozkazy připravím k doručení později během dne.“

Při zmínce o „přeloženích“ několik osob nastražilo uši – byl to snad důkaz, že někteří ztratili důvěru a přízeň Marchiona Roa? Jistě by se našel zájemce o jména a podrobnosti, aby se těm padlým mohl vysmívat. Zatím nikdo z těch, kdo byli na můstku, netušil, že by se rozkaz k přeložení mohl týkat *jich* – což bylo přesně to, co Ro chtěl, a přesně to, co Thaya hodlala splnit.

Marchion Ro přešel k jinému tématu – takovému, které mělo zaručně odvést pozornost od jakýchkoli řečí o přeložení, jak Thaya pochopila. „Zdá se, že dopadení Lourny Dee je nevyhnutelné.“

„Jediové stále věří, že je Okem Nihilů?“ zeptala se přesně propočítaným a nedůvěřivým tónem, aby tím Roovi co nejvíce zalichotila.

Usmál se, jak předpokládala. „Pravdu se dovědí už velmi brzy, Ferr. Prozatím je nechte, ať se baví. Ať si užívají víry, že Nihily porazili.

Už nikdy si nebudou moct dopřát luxus tohoto přesvědčení.“